

conjuge fideli. Ea ipsa tamen arctiore prae caeteris compede ab itinere, quod aggressi eramus, retardabatur. Nec Christianum esse alio modo se velle dicebat, quam illo, quo non poterat. Benigne sane obtulit, ut quamdiu ibi essemus, in rure ejus essemus. Retribues illi, Domine, in resurrectione justorum, quia jam ipsam sortem retribuisti ei. Quamvis enim absentibus nobis, cum Romae jam essemus, corporali aegritudine correptus, et in ea Christianus, et fidelis factus, ex hac vita emigravit: ita misertus es non solum ejus, sed etiam nostri, ne cogitantes egregiam erga nos amici humanitatem, nec eum in grege tuo numerares, dolore intolerabili cruciaremur. Gratias tibi, Domine Deus noster; tui sumus: indicant hortationes et consolationes tuae, fidelis promissor, reddes Verecundo pro rure illo ejus Cassiciaco, ubi aestu seculi requievimus in te, amoenitatem sempiternae virentis paradisi tui; quoniam dimisisti ei peccata super terram, in monte incaseato, monte tuo, monte uberi. Angebatur ergo tunc ipse, Nebridius autem collaetabatur. Quamvis enim et ipse nondum Christianus in illam foveam perniciosissimi erroris inciderat, ut veritatis filii tui carnem phantasma crederet, tamen inde emergens sic sibi erat, nundum ullis Ecclesiae tuae sacramentis imbutus, sed inquisitor ardentissimus veritatis. Quem non multo post conversionem nostram, et regenerationem per baptismum tuum, ipsum etiam fidelem Catholicum, castitate perfecta, atque continentia tibi servientem in Africa apud suos, cum tota domus ejus per eum Christiana facta esset, carne solvisti, et nunc ille vivit in sinu Abraham. Quicquid illud est, quod illo significatur sinu, ibi Nebridius meus vivit, dulcis amicus meus, tuus autem, Domine, adoptivus ex liberto filius, ibi vivit. Nam quis alius tali animae locus? Ibi vivit, unde me multa interrogabat homuncionem inexpertum. Jam non ponit aurem ad os meum, sed spirituale os ad fontem tuum, et bibit, quantum dotest, sapientiam pro aviditate sua, sine fine felix. Nec